

Arrest

nr. 81 045 van 11 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 22 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op basis van een onderzoek van haar vingerafdrukken werd vastgesteld dat de verzoekende partij reeds asiel aanvraag in Italië.

Op 19 januari 2012 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 16.1.c van de Europese verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening). Omdat de Belgische autoriteiten geen antwoord kregen, worden op 7 februari 2012 de Italiaanse autoriteiten erop gewezen dat zij in toepassing van artikel 20 § 1c van de Dublin II-verordening via een tacit agreement verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag.

Op 8 februari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

De motieven van de bestreden beslissing luiden:

“(…)

Betrokkene verklaarde op 08.12.2011 in België te zijn toegekomen. Eén dag later, op 09.12.2011, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Bangladesh te bezitten en geboren te zijn te Brahman Baria op 01.01.1985.

Uit het Eurodacverslag van 06.01.2012 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Italië. Op 07.02..2012 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) van het verzoek tot terugname dat hen op 19.01.2012 op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 17.01.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat zijn vingerafdrukken in Italië werden genomen door de politie toen hij op weg was van Griekenland naar België. Betrokkene verklaarde verder dat hij van 13.11.2010 tot begin november 2011 in Griekenland verbleven zou hebben. Op 7, 8 of 9 november 2011 zou hij Italië zijn binnengekomen. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende tien tot twaalf dagen in Italië verbleven zou hebben. Betrokkene stelt dat hij hierbij door de smokkelaar ergens in een kelder werd vastgehouden. Vervolgens zou hij per trein via Frankrijk naar België gereisd zijn waar hij op 08.12.2011 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op basis van het Eurodacverslag van 06.01.2012 waaruit blijkt dat betrokkene in Italië wel degelijk asiel heeft aangevraagd niet tegenstaande zijn verklaringen dat dit niet zo is en enkel zijn vingerafdrukken genomen zouden zijn, werd voor betrokkene op 19.01.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op 03.02.2012 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de bevoegde Italiaanse autoriteiten ontvangen en op 07.02.2012 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) van het verzoek tot terugname dat hen op 19.01.2012 op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te

vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene brengt geen dergelijke elementen aan (DVZ, vraag 21). Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden rechtvaardigen, haalde betrokkene geen concrete elementen aan (DVZ, vraag 21). Betrokkene stelt enkel dat de mensenrechten in België meer gerespecteerd worden en dat hij niet terug wil naar Italië maar betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan op welke wijze zijn mensenrechten in Italië niet gerespecteerd zouden zijn of geschonden zouden zijn (DVZ, vraag 21). Indien men dergelijke verklaringen aflegt, dan mag er op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij dergelijke verklaringen concretiseert, quid non, in plaats van zich te beperken tot een vage verklaring dat de mensenrechten in België meer gerespecteerd zouden worden (DVZ, vraag 21). Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar Bangladesh of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Bangladesh of het land waar hij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy — Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn Dublin-gehoor op de DVZ van 17.01.2012 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde daarop dat de situatie in Griekenland momenteel niet goed is, dat er veel economische problemen zijn en dat het gevaarlijk is om er als vreemdeling te leven en dat België de mensenrechten respecteert (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoonde dat België de enige Lid-Staat zou zijn die de mensenrechten respecteert.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand stelde betrokkene dat hij last heeft van ademhalingsproblemen, hoofdpijn en rugpijn (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische documenten aanwezig die deze verklaringen staven. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij last heeft van zijn ademhaling en hoofdpijn en rugpijn heeft, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling

van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en. 16.1.c , art. 20§1b en art. 20§1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3.2. van de Dublin II-verordening, van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook van het non-refoulement beginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

““UITEENZETTING VAN HET MIDDEL

Schending van artikelen 3.2 van de Verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend en van de zesde overwegende van deze Verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, van het Non-refoulement Beginsel

De bestreden beslissing gaat er vanuit dat aangezien verzoeker niet tijdens zijn Dublin interview kritiek geuit heeft ten opzichte van zijn eigen ervaring met het Italiaans asielsysteem, er dan ook niets zou op wijzen dat een terugkeer van verzoeker naar Italië een schending van artikel 3 EVRM met zich zou meebrengen.

Om te beginnen, verwijst verzoeker naar een onderdeel van het arrest MSS tegen Griekenland en België van 21 januari 2011:

«351. (...)

352. (...) »

Ook al werd na dit arrest een vraag toegevoegd aan de Dublin vragenlijst, neemt dat niet weg dat verzoeker op dit gehoor helemaal niet voorbereid is en dat er geen advocaat aanwezig is.

In casu, antwoordde verzoeker op de "nieuwe vraag" zijnde waarom hij niet naar het verantwoordelijk land zou willen terugkeren, dat de "situatie in Griekenland momenteel niet goed is, dat er veel economische problemen zijn en dat het gevaarlijk is om er als vreemdeling te leven ...".

Hij heeft blijkbaar de vraag niet goed verstaan en de interviewer heeft blijkbaar ook niets gedaan om een duidelijker antwoord te verkrijgen. Bijgevolg, is de paragraaf van het MSS arrest nog volledig van toepassing in casu.

Verweerder schijnt ervan uit te gaan dat zodra de kandidaat vluchteling geen persoonlijke ervaring van schending van artikel 3 EVRM bijbrengt bij zijn interview, dat een schending zich in geen geval zou voordoen in geval van terugkeer naar Italië.

Deze interpretatie is te restrictief en gaat voorbij aan de recente rechtspraak. Hieronder, wordt de evolutie van de rechtspraak even op een rijtje gesteld:

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, 5 148).

Verzoeker maakt deel uit van de groep personen die om internationale bescherming vraagt.

Deze groep is dus gedefinieerd en men kan op basis van de verslagen die hieronder aangehaald worden ervan uitgaan dat deze precieze groep in Italië systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen.

Het is door verwerende partij onbetwist dat verzoeker asielzoeker is, dat hij uit Bangladesh en dat hij teruggevoerd moet worden naar Italië.

Deze rechtspraak werd nog nader gespecificeerd ter gelegenheid van het MSS arrest tegen Griekenland en België van 21 januari 2011:

"251 (...)

254 (...)

255 (...) »

Men weet dat het Hof uiteindelijk Griekenland veroordeeld heeft wegens schending van artikel 3 EVRM. De exacte identieke redenering dient in casu gehouden te worden ten aanzien van de Italiaanse staat. Uw Raad nam ten gevolge van het MSS arrest de arresten van 17 februari 2011 in Algemene Vergadering, en meer bepaald het nummer 56.203, dat perfect toepasbaar is in onderhavige geval.

Uiteindelijk, kreeg het Hof van Justitie van de Europese Unie ook haar woord te zeggen op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. v. Secretary of State of the Home Department en C-493/10, M.E. e.a. v. Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform. De volgende rechtsoverwegingen onder meer zijn van groot belang en luiden als volgt:

"94 (...)

106 (...)"

Deze motivatie werd *mutatis mutandis* hernomen in een recent arrest van Uw Raad in een Dublin Malta geval (nr. 72 824 van 6 januari 2012).

In dit geval, bevatte het administratief geen enkel element over de mishandelingen die de verzoeker persoonlijk in Malta beleefd zou hebben, maar besloot de rechter dat hij door het bestaande informatie van de internationale verslagen van NGO 's niet "onkundig" kon zijn van de ernstige tekortkomingen van het Maltees systeem. Uw Raad beoordeelde recentelijk ook dat verwerende partij zich allerm minst "(...)" (RVV arrest van 3 februari 2012, nr. 74.623 (stuk 3), lees in dezelfde zin RVV arrest van 4 oktober 2011 Rolnummer 80.100).

Verzoeker wenst te benadrukken dat de recente gebeurtenissen in Noord-Afrika niet enkel geleid hebben tot een noodsituatie op Lampedusa, maar dat het gehele opvangsysteem in Italië hierdoor ook onder enorme druk is komen te staan met aanzienlijke gevolgen voor het voorheen al overbelaste opvangnetwerk. Gezien asielzoekers vanuit Lampedusa naar het vasteland worden gebracht heeft de instroom op Lampedusa een direct effect op de rest van het land.

Uw Raad vernietigde ook een repatriëring naar Italië waarbij de rechter vooral rekening gehouden had met het feit dat verzoeker zijn gezondheidsproblemen aan verwerende partij toegelicht had (zonder medische attesten bij te brengen) zonder dat verwerende partij, gezien de actuele situatie in Italië, de nodige garanties kon verstrekken vooral nu het om een tacit agreement ging (RVV arrest nr. 69.939 van 16 november 2011).

Het arrest in bijlage 3 benadrukt ook het volgende: "Verzoekende partij wijst er verder terecht op dat aangezien de Italiaanse autoriteiten nalieten te antwoorden op het terugnameverzoek er ook geen formeel akkoord is van de Italiaanse autoriteiten waaruit (impliciet) kan afgeleid worden dat zij een passende opvang zal krijgen".

In casu, is het exact hetzelfde geval. Verwerende partij heeft wel geprobeerd om een gestereotypeerde motivering te geven over de huidige situatie in Italië, maar doet dat niet op een grondige wijze. Zonder het dossier nagekeken te hebben om het met zekerheid te beweren, werden ook geen stukken aangaande deze situatie neergelegd. Verweerder schrijft enkel dat "uitzonderlijk immense toestroom . . . betekend echter niet automatisch dat betrokkene zal blootgesteld worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling..." Verweerder gaat niet zorgvuldig te werk.

Ook het feit dat verzoeker zelf geen verslagen bijbracht die het tegengestelde aantoonde voor het nemen van de bestreden beslissing, kan hem niet verweten worden.

Inderdaad, noch verwerende partij noch Uw Raad kunnen onkundig zijn van de situatie in Italië waaruit blijkt dat Italië geen geschikt land is om een asielaanvraag te kunnen laten behandelen.

Zowel verwerende partij als Uw Raad zijn reeds bezit van veelvuldige openbare verslagen en rechtspraak die het asielsysteem zwaar bekritisieren en kan het hoofdargument van de bestreden beslissing, zijnde het feit dat verzoeker persoonlijk geen slechte behandelingen in Italië ter kennis gebracht heeft van verwerende partij, niet tegen hem weerhouden worden.

In bijlage maakt verzoeker een samenvatting van de situatie in Italië en de rechtspraak nog over (stuk 3). Bovendien, gaat het hier om een tacit agreement zodanig dat verweerder geen enkele garantie heeft dat verzoeker wel degelijk bij zijn aankomst een asielaanvraag zal kunnen verderzet ten,

Indien Italië nog niet eens in staat is om met ander EU Staten in contact te blijven in uitvoering van de Dublin II verordening, kan men zich inbeelden op welke manier de asielzoekers zelf behandeld worden.

In casu bestaat er een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen (schending artikel 3 EVRM).

Bijgevolg, diende verwerende partij krachtens artikel 3 lid 2 van de Verordening 343/2003 toe te passen. Aangezien verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de bovenvermelde elementen maar zich enkel op materieel theoretisch recht zetelt om geen toepassing van artikel 3.2 van de verordening te maken, werden ook de motiveringplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden, de bijlage 26 quater werd niet afdoende gemotiveerd."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en motiveert zij dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, maar wel Italië.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het weigeren van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.3.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan

het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.3.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.3.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

2.3.4. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.5. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij pas in haar verzoekschrift op een algemene wijze verwijst naar de problemen in Italië. Het risico op een onmenselijke behandeling wordt door de verzoekende partij, zoals blijkt uit het administratief dossier, voor het eerst aangevoerd in haar verzoekschrift.

Uit het gehoorverslag van 17 januari 2012 blijkt dat verzoeker ontkent dat hij in Italië asiel heeft aangevraagd, verklaarde dat zijn vingerafdrukken waren genomen toen hij op weg naar Griekenland was en dat hij gedurende tien tot twaalf dagen in Italië verbleef, ergens in een kelder vastgehouden door de smokkelaar. Vervolgens zou hij via trein naar Frankrijk gereisd hebben en in België aangekomen zijn op 8 december 2012 om een dag later een asielaanvraag in te dienen.

Deze gegevens leiden tot de eerste vaststelling dat de verklaringen die de verzoekende partij aflegt niet aannemelijk zijn, daar zij worden ontkracht door het Eurodacverslag. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek betreffende de houding van de Italiaanse autoriteiten.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het motief 351 van het "MSS arrest" is het inderdaad zo dat niet alle bewijslast betreffende het bestaan van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM op de schouders van de verzoekende partij dient gelegd te worden, doch dient er vastgesteld te worden dat in casu de verzoekende partij niet de minste aanwijzing heeft gegeven dat er in haren hoofde bezwaren of klachten bestaan betreffende de opvang, het verblijf en de behandeling van haar asielaanvraag in Italië. De verzoekende partij heeft zich beperkt tot het uiten van onaannemelijke verklaringen. Waar zij meent dat het Dublinverhoor niet volstaat belet de verzoekende partij niets om bijkomende opmerkingen schriftelijk over te maken indien zij zou menen dat het verhoor gebrekkig was. Gelet op de tijdspanne die de verzoekende partij heeft gehad tussen het verhoor en het nemen van de bestreden beslissing, heeft zij hiertoe ruim de kans gehad. Evenmin belet het rechtshulpstelsel in België de verzoekende partij onmiddellijk een beroep te doen op bijstand door een advocaat. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij ervan uitgaat dat zodra een vluchteling geen persoonlijke ervaring van het bestaan van een schending van artikel 3 EVRM bijbrengt, er dan ook geen schending is van artikel 3 EVRM, berust deze stelling op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Wel integendeel gaat de verwerende partij over tot een onderzoek naar het mogelijke bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM indien de verzoekende partij wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Meer bepaald wordt er in de bestreden beslissing gesteld:

"Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy — Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene."

Er kan aldus niet besloten worden dat de verwerende partij niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 en naar de principes die terug te vinden zijn in het arrest van 17 februari 2011 gekend onder nummer 56 203 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gewezen in algemene vergadering. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat haar zaak gelijkaardig is aan het geval behandeld in het arrest 72 824 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 januari 2012, het arrest 74 623 van 3 februari 2012 of het arrest 80 100 van 4 oktober 2011.

Waar de verzoekende partij suggereert dat het hele opvangstelsel in Italië tekortschiet en zij door dit gegeven zal blootstaan aan een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en verwijst naar gedeeltes uit citaten terug te vinden op haar stuk 3, hecht de Raad meer bewijswaarde aan de meest recente rapporten te weten OSAR, Asylum procedure and reception conditions in Italy, may 2011 en NOAS, The italian approach to asylum: Systems and core problems, April 2011, waarbij aan dit laatste de voorkeur wordt gegeven omdat dit rapport gedetailleerder, uitgebreider is en meer concrete informatie bevat voor de asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Informatie uit 2006 beschouwt de Raad als achterhaald. De verwerende partij steunt zich op deze rapporten om te besluiten dat een overdracht van de verzoekende partij naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt.

Bij de beoordeling van de gegevens uit dit rapport moet worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet worden gelezen en dat er niet kan uitgegaan worden van enkel partiële gedeeltes waarnaar de verzoekende partij verwijst hetzij uit citeert. Bovendien maakt het rapport NOAS een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die ingevolge de Dublin II-verordening worden teruggewezen naar Italië. Uit dit rapport, dat zich in het administratieve dossier bevindt, blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de

asielzoekers zich opdringt, ook voor wat betreft de procedureregels. Lezing van dit rapport leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen, wat niet kan vastgesteld worden door het Eurodac-verslag (zie voormeld verslag, pagina 11). Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend (wat de verzoekende partij in casu beweert) krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (zie NOAS-verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waarbij geen afspraken met de Questura zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoekende partij die door haar raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht van de inhoud van het NOAS-rapport dat duidelijk maakt welke concrete stappen de verzoekende partij dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Diegene die in Italië een asielaanvraag had ingediend, nog geen interview heeft gehad en nog geen beslissing over de asielaanvraag heeft gekregen, krijgt meestal toegang tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen (pagina 13-14 voormeld verslag). Wat betreft de in het kader van de Dublin-II-verordening overgedragen asielzoekers, meldt voormeld verslag dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA-centra onder meer in Rome en in Malpensa. Zij die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating verliezen hun opvangplaats. In casu, gelet op het stilzwijgen van de verzoekende partij, zijn er geen indicaties voorhanden dat de verzoekende partij zich in dat geval bevindt. Ook in de luchthaven Fiumicino krijgen overgenomen asielzoekers opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang (pagina 23 voormeld verslag).

Meteen is duidelijk dat er wel degelijk opvangmogelijkheden bestaan in Italië, dat er weliswaar problemen zijn, zeker bij asielzoekers die niet goed geïnformeerd zijn, wat in casu niet het geval is nu de raadsman het verslag kent dat verschillende organisaties vermeldt waartoe de verzoekende partij zich kan richten.

Evenwel blijkt ook uit het verslag dat, om een nog meer gedetailleerde analyse te verrichten het onontbeerlijk is dat de verzoekende partij alle concrete gegevens over haar asielprocedure bijbrengt, minstens verhaalt indien zij van de verwerende partij verwacht dat haar onderzoek nog diepgaander zou zijn. Ook op de verzoekende partij rust een gedeelte van de bewijslast en van haar mag verwacht worden dat zij de waarheid spreekt en op gedetailleerde wijze concrete gegevens bijbrengt over de plaatsen waar zij geweest is in Italië en in welk stadium haar asielprocedure is. De redenering van de verzoekende partij die eenzijdig de bewijslast legt op de verwerende partij of op de Raad, kan niet gevolgd worden. Het gegeven dat er nog geen formeel akkoord is vanwege de Italiaanse autoriteiten betreffende de terugname, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Voorts is het motief dat stelt dat niet aangetoond wordt dat er geen medische verzorging bestaat in Italië voor de aangehaalde medische problemen, te weten last hebben van ademhaling, hoofdpijn en rugpijn, kennelijk redelijk, rekening houdend met de vaagheid van de klachten en het gebrek aan enig medisch attest, ook niet in het kader van huidige procedure. Ten overvloede blijkt uit het NOAS-rapport dat tijdens de asielprocedure na de registratie de verzoekende partij recht heeft op gratis gezondheidszorg (pagina 32).

Waar verzoeker nog een deel van een verslag van Hammarberg van 7 september 2011 voegt, dient vastgesteld dat hierin vooral kritiek geuit wordt op de opvang van asielzoekers die op Lampedusa aankomen, een situatie die niet op verzoeker zelf van toepassing is.

Evenmin zijn er aanwijzingen dat de verzoekende partij het risico loopt door de Italiaanse autoriteiten te worden teruggezonden naar haar land van herkomst, gelet op wat voorafgaat. De verzoekende partij toont bijgevolg geen schending van het non-refoulementbeginsel aan.

De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

2.4. Het door de verzoekende partij tevens geschonden geachte artikel 3.2 van de Dublin-II-verordening (de "soevereiniteitsclausule"), luidt als volgt:

“(…) In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielerzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt de lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugnane is gericht, daarvan in kennis.(…)”.

Artikel 3.2 van de Dublin-II-verordening voorziet op zich niet in een verplichting, doch stelt slechts vast dat een lidstaat een ingediend asielerzoek steeds kan behandelen, zelfs indien deze staat hiertoe niet verplicht is. In het geval de toepassing van de bevoegdheidsregels die zijn opgenomen in de Dublin-II-verordening leidt tot de vaststelling dat een vreemdeling zou dienen te worden teruggestuurd naar een land waar hij dreigt te worden onderworpen aan handelingen die kunnen worden beschouwd als een inbreuk op artikel 3 van het EVRM rust op het bestuur evenwel de verplichting om, teneinde een dergelijke inbreuk te voorkomen, toepassing te maken van de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 3.2 van voormelde verordening. Nu een inbreuk op artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt werd, kon de verwerende partij redelijkerwijs beslissen om geen toepassing te maken van artikel 3.2 van de Dublin-II-verordening. Een schending van deze bepaling wordt dan ook niet aangetoond.

2.5. De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER